

**VELKÉ PŘÍPADY
KPT. ČERNÉ**

2

Hana Militká

Hana Militká

Velké případy kpt. Černé 2: Nemilosrdná vášeň

Detektivní román

**Detektivku věnuji kamarádům
Nice Brettschneiderové a Ludvíku Kavínovi**

Předmluva

Ještě když jsme byly děti, jezdily jsme s rodiči k tetě a strejdovi do Prahy, do té velké Prahy, ve které jsme se cítily tak maličká a bezvýznamná. Pamatuji si, že když naši zaveleli „jede se k Hanče“ a všichni jsme naskákali do škodovky, začínalo ve mně rozkvétat napětí, vzrušení a velké těšení. Vždy to pro nás byl velký zážitek. Jakmile jsme dorazili do centra Prahy (to ještě bylo možné přijet autem na Prahu 2 a zaparkovat zdarma!!!) vyskákali jsme na Poříčním právu ven z auta a už se hrnuli ke vchodovým dveřím a než jsme se nadáli, už letěly klíče z 2. patra a my dychtivě skočili dovnitř. Byl to krásný starý dům, ve kterém jsme se cítili vždycky dobře. Rozlétly se dveře do bytu a konečně

nastalo námi očekávané a pro nás úžasné „čááááááááá“, to nás Hanča vítala ve dveřích, za ní se ozvalo „heloooouuu“ a to Pavel běžel z kuchyně a srdečně nás vítal.

Na tento okamžik jsme se neskonale těšili, protože najednou jsme byli světáci. V nádherném bytě s vysokými stropy, obrovskou před-síní a krásnými třemi pokoji, z nichž byl jeden pokoj pro hosty, čili pro naši rodinu, jsme se cítili jako doma. Z bytu totiž čišelo cosi jiného, na co jsme nebyli zvyklí, něco jako duch umění a velkého světa, něco neobvyklého, vzrušujícího a tak přátelského, že jsme ho milovali stejně jako Hanča a Pavel.

Avšak nejen zvláštní atmosféra bytu, ale i obvyklá návštěva divadla dělala z výletu do Prahy tak výjimečnou událost. Hanča totiž byla členkou činohry v Národním divadle a většinou nám sehnala lístky, buď na klasiku anebo na hru, ve které hrála přímo ona sama. Toto pro nás bylo obzvlášť vzrušující, jelikož nebylo výjimkou, že jsme se dostali i do zákulisí. Potkávali jsme v šatně a na chodbách obrovské celebrity, které jsme znali z televize, pohádek a filmů. Teta se pohybovala mezi těmito hvězdami s grácií a bylo na ní vidět, že toto je její život, že zde se cítí nejlépe. Ahoj Čmaňo, Vašíčku, Sváťo znělo z jejich úst, když se přátelsky zdravila s Pavlem Zedníčkem, Václavem Postráneckým, Svatoplukem Skopalem a dalšími skvělými herci, někteří v kostýmech, jiní už odlíčení opětovali srdečné pozdravy jejich kolegyně, herečky, kamarádky. Toto vše jsme prožívaly velmi silně, možná i proto, že jsme byly dětmi. Pamatuji si, jak jsem se ve škole chlubil, že moje teta hraje v Národním a že jsem se potkal s významnými herci.

Jak šel čas, z nás dětí se stávali teenageři, začali jsme vnímat, že život je daleko krásnější a rozmanitější, než jsme si dokázali jako ratolesti vůbec představit. Do Prahy jsme jezdili dál, ale už nejenom

s rodiči. Vždycky jsme měli u tety zázemí a vždycky jsme ho rádi využili. Dovršením krásných chvil spojených s Poříčním právem byl můj nástup na vysokou školu, kdy jsem na krátký čas u tety bydlel. Na tuto dobu velmi rád vzpomínám, protože jsme každý večer „vedli řeči“ až do ranních hodin u skleničky vína a probírali jsme život, už ne ten dětský, ale ten opravdový. Hltal jsem všechny příhody z natáčení, které vyprávěl s vášnivým zaujetím strejda Pavel z pohledu filmového zázemí, jejímž byl jako řidič maskérského autobusu součástí.

Nejvíce mě bavily historky spojené s natáčením amerických velkofilmů, všechny ty velkolepé filmové hvězdy, triky, efekty a slavná jména Hollywoodu byla na dosah ruky.

Baví mě, jak se Hanča a Pavel skvěle doplňují, jsou pro mě ikonou dokonalého páru, což krásně dobarvuje i má oblíbená historka, jak se na vlastní svatbě skoro hned po obřadě rozešli, pro jistotu, aby nebyla nuda ☺. Dlouhé hovory o životě, filosofické úvahy, hledání vyšších principů, prokládané legrací a dobrým jídlem, spousty zážitků a bláznivín, to vše jsem měl spojené s bytem v centru Prahy.

Ale život přeci není nuda, a proto bylo třeba pohnout se dál. Začalo to stěhováním do Dolíčku, s novým bytem přišla nová výzva: psaní. Z Hanči se prakticky ze dne na den stala spisovatelka. Začalo to velkým dílem kroniky rodu Hudousků, která tetu stála hodně sil, ale zároveň jí to nějakým zvláštním způsobem přitahovalo. Díky úžasné vlastnosti „kousnu a nepustím“ kroniku dokončila.

Osobně jsem měl pocit, že toto bude její konečné dílo, ale to by nebyla Hanča. Probudila se v ní vášně, nová a zčásti neprozkoumaná. Začala psát a psát a psát až měla další knihu a další a další. Sama si sehnala vydavatele a najednou se začala zábava překlápět do práce, umění a profesionality. Následoval první román, první křest za účasti

Pavla Zedníčka a dalších významných osobností, první detektivka, první e-kniha. Tento rozjetý vlak se nezastavil a nabíral další vagóny, jel stále rychleji po kolejích mířící ke slávě.

Opět jsem v sobě pocítil onu hrdost. Cítím ji dále a vím, že Hanča, má milovaná teta, se nezastaví, pojedje dál a bude zdolávat větší a větší výzvy a možná se kruh uzavře a vrátí se k filmu, ale ne jako herečka, ale jako scénáristka. Moc bych si přál, abych jednoho dne seděl u televize a sledoval celovečeraček, jehož předlohou je Hančina detektivka. A kdo ví? Třeba si tam stříhne i hlavní roli.

S velkou úctou a obdivem Petr Militký
Hradec Králové 23. 12. 2017

Probuzení

Leje, jako když obrátí kýbl! Proud vody se slívají v jednu masu.

Kdo nemusí nutně ven, zůstává doma.

Jedu autem, řídím. Zvláštní, většinou to nechávám na zkušenějších. Řízení auta nepatří mezi moje silné stránky.

Nemůžu si zcela vybavit, kam vlastně tak spěchám. Jen vím, že už tam mám dávno být.

„Možná moje cesta nebyla tak úplně nutná. Třeba se dalo vše vyřídit písemně, po internetu, nebo telefonicky. Asi je čas všechno zvažít. Zajedu někde k pumpě. Dám si kafe, odpočnu. Je šero, špatná viditelnost. Bolí mě oči, jak je namáhám. Vyřídím celou záležitost telefonicky. Nejradši se vrátím domů,“ napadá mě.

Vidím ceduli, která inzeruje nejbližší pumpu. Odbočka je za pět set metrů.

„Zajedu tam.“

Teprve teď si uvědomím, že moje přítomnost na místě je důležitá. Vše mělo proběhnout už včera. Nebylo mi dobře, proto je schůzka odsunuta na dnešek. Nemohu si vzpomenout, čeho se tohle důležité setkání má týkat. Nějak se nedokážu soustředit.

„Nutně potřebuju kafe. Už budu odbočovat, nechci minout benzínku.“

Na poslední chvíli vidím před sebou auto.

„Nemá zapnutá světla, nebo mu svítí příliš slabě,“ napadá mě.

Pozdě. Brzdím, následuje smyk, auto je nezvladatelné. Ticho.

„Kafe asi nebude,“ napadá mě a propadám se do tmy.

Probouzím se do tiché bílé barvy. Oslňuje mě, hned zavírám oči.

Nikdy by člověka nenapadlo, že bílá může tak bolet.

Slyším déšť. Bubnuje do všeho, co se mu naskytne.

Přehlušuje všechny ostatní zvuky života.

Propadám se opět do tmy.

Konečně se probouzím.

„Fuj, to byl příšerný sen!“ říkám si s úlevou.

Něco mě šimrá na nose.

Chci se poškrábat.

Zvedám pravou ruku, nic. Žádný pohyb.

„Kde ji mám?“

Trošku otočím hlavou.

Pravá ruka chybí.

Propadám panice. Pak se uklidním.

„Ještě mám levačku.“

Snažím se s ní pohnout.

Nic.

Uvědomuji si, že ani levou nemám.

Naštvu se.

„Nejradši do všeho kopnu!“

Chci kopnout pravou nohou do peřiny. Nic se nepohnulo.

„Použiju levou.“

Nic.

„Pane bože! Nemám ani nohy!“

Propadám zoufalství.

Koutkem oka zahlédnu sestru, která se ke mně blíží. V ruce drží ostrý kovový nástroj. Už se nade mne naklání. Kovovou věc přibližuje k mému oku.

„Chce mi ho vypíchnout! Hrůza! Pomozte!“

Z úst mi nevychází ani hlásek.

Sestru mám rozmazanou.

Přes oko mi leží nějaký velký předmět.

Vidím zřetelně, že se kovová věc přiblížila příliš.

Připravuji se na bolest.

Nepřichází.

Kov se pomalu vzdaluje.

Kládu, která mi bránila v jasném vidění, vytahuje.

„Byla to řasa. Muselo vás oko bolet,“ říká mile sestra. Její bílý plášť mizí v dáli.

Ulevilo se mi.

Chci se poškrábat na nose.

Zvedám pravou ruku.

Marně. Žádná ruka se nezvedá.

„Vážně nemám pravačku?“

Zvedám levou. Trochu bolí.

Nezvedla se.

„Nemám ani levou!“

„Jak je to s nohama?“ znovu mě napadá.

„Ani nohy nemám!“ opět s hrůzou zjišťuju.

Přichází poznání. Moje tělo je pouhým torzem. Nemám ruce ani nohy. Jen hlavu a trup.

„Takhle nechci žít!“

Pomalou otáčím hlavu směrem k oknu.

„Ještě aby lilo,“ pomyslím si zoufale. „Zkazilo by mi to celý den.“

Snažím se zaostřit. Nejde to.
Nevzdávám se.
Snažím se ze všech sil.
Možná na tom závisí můj život.
Zaostřím. Venku leje jako z konve.
„Hrůza!“
„Mizernej den!“
Upadám do temnot.

Poznání

Těžce se probouzím.

Jako kdyby mě zavalilo něco mohutného.

„Možná byla havárka,“ napadá mě.

„Možná?“ najednou procítám do reality. „Určitě. Nemám končetiny. Co si jen počnu?“ zoufám si.

„Bez rukou se nedá nic vzít, nic si podat, ani utřít zadek,“ šílím.

„Bez nohou se nezvednu. Nasednu si. Neprojdou se. Jak budu chodit na záchod? Do kuchyně? Jak si uvařím? Najím? Napiju?“

Síla k životu mizí. Hledím do prázdna.

„Takhle si svůj konec nepředstavuju. Hlavně ne tak brzy. Vlastně mě nikdy nenapadlo, že jednou přijde. Připlazil se tiše, náhle, bez varování.“

Najednou zřetelně vidím bortící se plechy. Je naprosté ticho. Příšerný rámus ke mně dolehne za pár nepřekonatelně dlouhých vteřin. Nebo let?“

Propadám do tmy.

Burcuje mě nějaký zvuk. Hlasitá hudba. Buší mi do spánků. Otřásá mnou. Jednotlivé tóny mi splývají v směs disharmonického hluku. Hlava hrozí rozpadnutím. Pomalu se probírám. Intenzita rámusu se snižuje.

„Proč mlátím hlavou do polštáře?“ divím se. „Je ticho.“

Teprve po chvíli se odněkud za mnou line slabá hudba. Sotva ji slyším. „To znám,“ usmívám se. „Zpívá Freddie Mercury. We are The Champions.“ Moje oblíbená. Vstupuje do mne život. Chci vyskočit a poskakovat do rytmu.

„Freddie byl naprosto úžasný,“ uvědomuju si.

Sice se snažím vyskočit z postele, ale nedaří se. Ani se nepohnu. Jen sto tun vážící hlava se nepatrně nadzvedla. Hned zase padla zpět na polštář. Zoufalstvím se mi kutálí slzy po tvářích. Děsně to šimrá. Chci si je setřít. Žádná ruka se nepohnula.

„Je to zvláštní. Přitom mám silný pocit, jako kdyby se moje pravačka sevřela v pěst. Cítím napínané svaly na předloktí. Trošku to bolí,“ uvědomuji si.

„Všichni přece říkají, že ztracené končetiny strašně bolí. Nic takového necítím. Jen slabou bolest. Spíš takové pnutí. Možná se hojí nervy v rameni. Vysílají do mého mozku signály, že mě bolí předloktí. Čemu vlastně můžu věřit, když mě můj vlastní mozek tak strašně obluzuje? Existuju ještě? Jsem naživu? Nebo už jsem jen něčí vzpomínka?“

Nechápu.

„Už ani neslyším Queen. I Freddie mě opustil.“

Propadám se do tmy.

Vyburcuje mě hlas sestry: „Už žádné spaní. Je na čase začít s rehabilitací.“

Zvedne mi hlavu, načechrá polštář.

„Je to marné,“ napadá mě. „Dali do něho místo peří kamení. Tlačí jako hrom. Budu mít hlavu samou bouli.“ Přes svou mizernou náladu mi představa oboulované vlastní hlavy vykouzlí na tváři úsměv.

„Páni, je to dobrý. V takové situaci se usmívám. Musím si sebe vážit, jsem fakt třída.“

„Jak jsem řekla, už žádné spaní,“ sladce se usmívá sestra.

„Aha,“ přitakám sestře. „Nastoupí rehabilitace. Nebo už možná proběhla. Zvedla jste mi hlavu a zase položila. Co jiného asi tak můžu procvičovat? Možná břišáky a spoustu dalších věcí,“ směju se proti své vůli. „Mrkání víček, obě najednou, každé zvlášť. Otvírání pusy, vyplazování jazyka,“ pokračuju zvesela. „Dá se vystrčit jen úzký jazyk, nebo široký jako lopata, zkusím různé grimasy – úsměv, škleby, smutek, projdu celou mimiku. To se pěkně zapotím, než odcvičím,“ dodám vyčerpaně. „Ještě můžu hýbat nosem,“ zašeptám.

Zkouším s ním zahýbat. Moc mi to nejde.

Najednou mě popadne strašná bolest. Nejde vydržet. Křičím, nikdo mě neslyší.

„Možná řvu tak moc, že se mi přetrhaly hlasivky,“ napadá mě. „To je hrůza! Už nikdy nevydám ani hlásku.“

S touto strašnou myšlenkou se řítím do tmy.

Úraz

„Probud'te se. Vizita. Je tady pan primář,“ slyším přísná slova sestry.

Opatrně otvírám oči. Zase to bílé světlo, které bolí. Hned je zase zavřu.

„Pan primář? Snad se konečně dozvím, co se mnou je. Hlavně co se mnou bude. Nechci živořit jako kus pochroumaného stroje. Jako mrkací pana, které zlá holčička utrhala ručičky i nožičky,“ říkám si.

Přesto se bojím, co se dozvím.

„Není lepší zůstat v nevědomosti? Možná jo.“

Pomalů otvírám oči. Vidím primáře, je to starší přísný muž. Nebude mít slitování. Všechno mi vpálí přímo do tváře. Už nechci nic vědět.

Zavírám oči.

„Tak podívejte se na mne,“ slyším sametový mužský hlas, který přímo hladí. Je i trochu sexy.

Proti své vůli otvírám oči.

Dokonce se neudržím a usměju se.

„Vidíte, že to jde. Tak se mi líbíte. Člověk musí být statečný. Poprat se s nástrahami života.“

„Vám se to mluví,“ smutně se usměju. „Vy si můžete jít na záchod, kdy vás napadne. Obsloužíte se sám.“

Něco říká potichu sestře. Nerozumím slovům.

Zase mě šimrá nos. Musím se nutně poškrábat.

Najednou něco prudce vyletí k mému obličejí. Udeří mě velkou silou přesně mezi oči.

Omdlívám.

Zachytím, že kolem mne nastal veliký rozruch. Všichni někam spěchají. Cítím pohyb postele, někam mě vezou. Proč mi někdo ublížil? Pak už slyším jen odpočítávání: „Jedna, dva, tři...“

Propadám se do tmy.

Moje poslední myšlenka přiletěla z neznáma: „Odpočítali mi konec života. Zvláštní...“

Opět je kolem mě tma.

„Je to paradoxní. Tma se mi stává důvěrnou.“

„Vy nám dáváte,“ slyším z dále příjemný mužský hlas. „Že by anđel? Nebo snad Svatý Petr? Nesmysl. Nejsem věřící. Věřím v sebe. Na dobré lidi. Jenže...“

„No tak, vzbud'te se. Koukněte na mne.“

Bezděky poslouchám příkaz.

Zaostřím.

Všude plno světla.

Pak očima spočinu na pohledném muži. Je mi povědomý.

„Pane primáři, už je vzhůru,“ slyším milý hlas sestry.

„No jasně, pan primář. Fešák, i když je v letech,“ říkám si. „Možná by ještě stál za hřích.“ Hodím na něj svůdný úsměv a zakoulím očima, patrně s úspěchem.

„Vida, má se k světu,“ směje se primář.

„Asi zabral,“ říkám si. „Jenže co si počnu? Bez končetin? Všechno je ztracený,“ zoufám si.

„Ale no tak, jen žádný pláč,“ slyším konejšivý hlas primáře. Chtěla bych ho pohladit. Chytit za ruku. Cítím, jak se mi pravačka napíná. „Zase moje hojící se nervy,“ říkám si zoufale.

„Jak se cítíte?“

„Už mi bylo líp,“ říkám nahlas. Ale nic neslyším. „Jasně, hlasivky jsou v háji,“ rezignovaně civím do dále.

„Je dobře, se vám je líp,“ slyším z velké dálky. „Sestro, pomalu přejdeme na tekutou stravu. Od pozítří. Ještě si necháme rezervu, kdyby se něco zvrtno.“

„Zdá se mi to, nebo to opravdu řekl? Co víc by se ještě mohlo zvrtnout? Leda, že jim tady umřu. To ale znamená, že ještě žiju. Nebo ne?“

Cítím se zmateně. Opět mě obklopuje čím dál hustší tma. Tentokrát nepřichází náraz, jako vždycky předtím, ale plíží se nenápadně jako smrad.

„Vždyť vůbec nic necítím, přestávám slyšet. Co mě ještě potká?“
Tma mě pohltila.

Mumie

Přichází probuzení. Cítím, že jsem silnější. Mám chuť a sílu se s osudem porvat.

„Rehabilitace,“ slyším z velké dálky. „No tak, vzbud'te se! Už je čas! Nemůžeme nic odkládat.“

„Jasně,“ odpovídám s úsměvem. „Těším se. Konečně si zaběhám po chodbě, nebo po schodech. Hlavně na záchod,“ dojetím se mi třese hlas.

„Tak rychle to asi nepůjde.“

„Copak, někdo mi odpověděl?“ ptám se v duchu. „To by znamenalo, že mě slyšeli. Ale spíš mi odpověď vykouznil můj mozek, aby mě ošálil.“

„Rehabilitace je velmi důležitá,“ slyším v hlavě.

„No jasně, když nemám nohy, ani ruce. Dokonce nemám ani rozum, možná ani život,“ pláču.

„Konečně se uvolňujete. Potřebujete se vyplakat.“

„Že by tohle byla rehabilitace?“ divím se. „Jak jinak můžu rehabilitovat? “

„No tak, hlavně se vzbud'te. Nesmíte pořád spát.“

Zase mě hrozně svědí nos. Co s ním pořád mám? Nedá se to vydržet.

„Cítím, že pravou ruku zatínám v pěst. Zase ty nervy z ramene vydávají falešný signál,“ pomyslím si. „Už na to nenaletím. Víím, že nemám žádné končetiny. Měli mě nechat umřít.“

Najednou se něco bleskově přiblíží k mému obličejí.

Sestra vykřikla. V poslední chvíli tu věc zachytila těsně u mého nosu.

„Tohle už tu bylo,“ vzpomínám. „Pak mě vezli na sál. Asi na operaci, nebo co. Nikdo mi nic neřekl. Co jen se mnou bude?“ naříkám v duchu.

„Tak šup, posadíme se,“ sladkým hlasem pronáší sestra.

„Jen to ne! Copak neví, že nemám nohy? Jak budu sedět? Nemám ani ruce, nemůžu se přidržet.“

Jsou na mne dvě. Zvednou mi hlavu. Pak ramena. Jedna mě chytí kolem ramen. Druhá podsune ruku pod lopatky.

Cítím tlak. Trošku se zvedám.

„Pomoc! Kde jste kdo? Zachraňte mne!“ křičím. Ale ústa se mi neotevírají. „Co když je nemám?“ napadá mě děsivá myšlenka.

„Bože, to snad není pravda!“ pomýšlím poprvé ve svém životě na něho s prosbou. Nevěřím, že existuje, ale co kdyby?

„Bože, pomoz mi, prosím. Přece nechceš, aby ze mne byla chodící kostra. Jaký by to mělo smysl? Uznej, že si tohle vážně nezasloužím,“ zoufale pláču.

Při rozhovoru s Bohem mi uniká, že mě obě sestry už skoro posadily.

Nevěřícně zírám.

„Teď mě pustí. Spadnu. Taková surovost. Copak nečtou chorobopis? Nemluví snad s lékařem? Jak se můžou takhle surově chovat?“

Nic nechápu.

Sedím na posteli a koukám před sebe.

Cítím se mizerně, zesláble, žíznivě. V krku mám vyprahlo.

„Jak se napiju, když nemám ústa? Nebo je nemůžu otevřít. Co si jen počnu? Zachraňte mě někdo,“ prosím, škemrám, volám.

Neslyším ani hlásku.

Asi zešlím.

Najednou si uvědomuju, že sedím.

„Páni, sedím! Je to úžasné! Nepadám! Přece jen život stojí za to. Cítím, že žiju! Možná můžu létat!“

Trošku se probírám z nadšení: „Létat asi ne, nemám křídla. Ani ruce na mávání. Škoda, možná by létání bylo mým posledním krásným zážitkem,“ trpce se usmívám.

„Jak můžu mít krásné zážitky, když mě půlka chybí. Kdo ví, jestli mi zůstal mozek. Pokud ano, otázka zní: Celý? Nebo jen půl? Kolik mozku ještě mám?“

„No tak, narovnejte se. Nebo spadnete.“

„Nechci spadnout. I když někde hluboko v sobě cítím, že stejně spadnu. Je to nevyhnutelné. Jako že se jmenuju... No jo, jak se vlastně jmenuju? Už to přichází. Nevím. Začíná konec.“

„Narovnejte se!“

Cítím tlak kolem ramen a pod lopatkami.

Proti své vůli poslechnu.

Narovnám se, zrovna proti oknu.

Spatřím v něm mumii.

„To snad ne!“ vykřiknu. „Už si pro mne přišla. U nás chodí sice zubatá, ale jestli byl pán cizinec, možná si pro mne jde ta jeho,“ pomyslí si zoufale. Najednou se mi před očima odvíjí celá havárka. Chce se mi omdlít. Přemůžu touhu odporoučet se.

Znovu opatrně koukám na mumii v okně. Zamrkám. Ona taky. Pootočím hlavou. Ona taky. Všechno dělá zrcadlově po mně.

„Že by...“ napadá mě. „Že bych to byla já?“ úděsná myšlenka zahltí celou mou mysl.

Zapotácím se.

Padám k zemi.

Tma mě pohltí naráz.

„Navždy,“ prolétne kolem blesková myšlenka.

Už neexistuje nic, než temnota.

Ani já ne.

Žiju

„Konečně je zpátky,“ slyším mužská slova. Nevidím, kdo to řekl. Otvírám sice oči, ale vidím jen malou škvírou. Všude kolem očí je bílý rámeček. Pěkně silný.

„Mumie,“ napadlo mě. „Asi zase měnili obvazy. Tentokrát mi přáli,“ ušklíbnu se.

„Haló, slyšíte mě? Jestli ano, zamrkejte.“

Veškerou energii dávám do mrkání. „Musím jim dát najevo, že žiju,“ napadá mě. „Ještě aby mě odvezli do márnice. To by vážně byla má smrt,“ pomyslím si s hrůzou.

„Mrká, nebo ne?“ ptá se žena.

„Není to zřetelné. Jakýsi nepatrný pohyb tam asi byl. Počkáme.“

„Někdo mi sahá na krk,“ uvědomím si. „Nemám všude obvazy? Zvláštní,“ překvapuje mě to.“

„Tep není hmatný, zkusíme elektrody.“

„Jen to ne, proboha! Žiju!“ Mrkám jako o život.

„Zkusím zápěstí.“

„Jaké zápěstí? Blázníte? Copak nevědí, že nemám končetiny,“ dělám se. „Pokud nevědí takové základní údaje, co se mnou pak dělají na operačním sále?“ kapituluju.

Propadám beznaději.

„Něco cítím, ale možná se mi to zdá. Pokud jde o tep, je nitkovitý, sotva znatelný. Kdy už konečně spraví tu podělanou elektriku? Jak máme operovat, léčit, když nejdou diagnostické přístroje?“ rozčiluje se muž. „Mám věštit z koule, nebo si pozvat babku kořenářku?“

„Hlavně se nerozčiluj, Vendelíne. Nesvědčí ti to. Kdybys dostal infarkt, co si s tebou počneme? Veškeré marodění je dovoleno, až budou fungovat mašiny.“

„Jasně, jen už mi všechno leze na nervy. Žije nebo ne?“

„Ještě počkejme. Vždyť nám šichta končí až za půl dne. Do té doby budeme vědět.“

„Máš pravdu. Zpátky na pooperační. Ať zase chvilku bádají tam. Jestli se tady objeví ještě jednou, dám výpověď,“ ukazuje na mne něčí prst.

Je mi na nic. Zavaluje mě vlna zoufalství.

„Hele, Vendelíne, žije! Paráda.“

„Jak to víš?“

„Ona brečí, roní slzy. To přece mrtvolky nedělají.“

„Máš pravdu. Tak ji odvezte na pooperační. Mám toho dneska nějak dost.“

„Už pádíme,“ uklidňuje ho zvesela sestra.

Cítím, že se moje postel dává do pohybu.

„Asi mě zase operovali,“ napadá mě. „Jedeme na pooperační, tedy jsem znovu po operaci. Vida, začíná mi to logicky myslet,“ libuju si.

„Cítím hlad. Nikdo mi už léta nedal najíst. Nebo je to jen pár dní? Vůbec nemám představu,“ přiznávám.

„Mám chuť na syrečky, ale to tady asi nemají. Jestlipak mi dají vůbec něco? Bodlo by mlíko. Bud' syrové, nebo i teplé, ale toho se tady asi nedočkám. Tak třeba pořádnou, poctivou kávu, nebo párek s rohlíkem. Stačil by takový čerstvý rohlík, to by mi dát mohli.“

„Radši se nebudu těšit. Postavím se nepřízni osudu, jen mi konečně dejte ten rohlík,“ snažím se křičet nahlas.

„Musím počkat, co se bude dít,“ rezignuju. Touha bojovat s nepřízní osudu mi nevydržela, ani po celou cestu z operačního sálu na jednotku intenzivní péče.

„Jen doufám, že jim tady budou pracovat mašiny, aby věděli naprosto jistě, že žiju. Jak se můžu bránit?“ Nic mě nenapadá.

Moje postel vjela na pokoj a zaparkovala.

„Konečně doma,“ pomyslím si šťastně a propadám do temnoty.

Obvazy

Někdo se mnou děsně nepříjemně škube ve chvíli, kdy právě plavu v moři.

„Co blázníte? Vždyť se utopím!“

Nořím se do hlubiny.

„Už je se mnou asi konec. Nebo ne?“

Pokusím se ze všech sil vzepřít. Vyplavat. „Naštěstí mám ruce. To byl blbej sen, že jsem bez končetin!“

Vyplouvám. Lapám po dechu. Bojím se otevřít oči. Proč?

„No tak! Vzbud'te se. Už bylo dost spaní! Otevřete konečně oči!“

Někdo na mne vřeští. Nepříjemný zvuk. „O co jde?“ říkám si. Pak bez předchozího promyšlení otevřu oči dokořán. „Co se děje?“ ptám se naštvane. Proč mě rušíte?“

„Musím. Je to moje povinnost,“ říká sestra trochu omluvně.

„Aha, vy jste ta rušička, co ruší lidi?“ blábolím. Směju se své vtipnosti, ale neslyším svůj hlas. Jen nějaký šramot.

„Nenamáhejte se mluvit. Nepůjde vám to.“

„Budu mluvit, kdy budu chtít. Můžu říkat, co chci. Nikdo mě nebude okřikovat,“ naštvu se.

„Jen se tak moc nemračte. Máme radost, že se konečně hojíte. Už to vypadalo skoro beznadějně,“ usmívá se na mne.

„Stejně je to všechno marný,“ říkám si. „Bez končetin se nedá moc dobře žít. Ani podrbat se nemůžu. Už mě zase svědí nos. Asi přes něj dostanu,“ vzpomínám si s úsměvem na lidové rčení. „Vida, byl život před touhle lapálií. Začínám si vybavovat, že nastala havárka. Zase vidím, jak se mačkají plechy. Je naprosté ticho.“

Najednou slyším místo děsného kraválu bouračky milý hlas sestry: „No tak, co to má zase být? Už toho bylo dost, zůstaňte vzhůru. Otevřete oči! Podívejte se na mne!“

„Jste hezká,“ povídám tiše.

„Děkuju,“ usmála se.

„Slyšela mě!“ zajásám v duchu nadšeně.

„No vidíte, jak vám to sluší, když se usmějete. Slibte, že už nebudete omdlívat ani upadat do kómatu, ať se děje cokoliv.“

Nadšeně pokyvují hlavou na souhlas.

„Tak se mi líbíte,“ směje se sestra. „Podíváme se, jak se doopravdy hojíte. Musím vám udělat převaz.“

„Dobře,“ šramotím tiše.

Trochu netrpělivě se nechám rozbalit jako vánoční dárek. Odmotá mi celou hlavu. Cítím na nose silné šimrání.

Cosí náhle vystřelí k mému obličejí.

Sestra to zachytila těsně u nosu.

Zírám na vetřelce v němém úžasu.

„Je to nějaká ruka,“ nevěřím vlastním očím. „Možná doktorova, nebo samotné sestry? Chtěla mě snad uhodit? Ale proč? Nic zlého jí nedělám. Pořád zírám na dlaň, na prsty, předloktí. Proč mi někdo chce škodit? Komu ruka patří?“

„Toho si nevímejte. Stane se to ještě párkrát. Hlavně, že jsem pomohla. Pohroma může nastat, když zrovna nebudu u vás. Následky mohou být katastrofální.“

„Ale co si počnu? Přece nemůžete stát jen u mne a číhat, až odněkud přiletí cosi.“

„Nebojte se. Učiním opatření,“ uklidňuje mě.

„Jen aby,“ pomyslím si. „Co když nebudou dostatečná? Někdo mi škodí. Proč? Co se stalo tak zlého, že mi chce ublížit?“

Okamžitě mě napadá: „Ta havárka. Druhé auto. Jak dopadlo? Nevím.“ Zmáhá mě únava.

„Chvilku vás nechám bez obvazů. Vzduch léčí. Slyšíte? Nesmíte spát. Pokud se nevhodně pohnete, ublížíte si. Hned se vrátím, musím pro další obvaz,“ mizí v dáli.

„Další obvaz! Už nechci. Ať mě konečně nechají tak, jak jsem. Mám všeho dost. Nechci dál!“

Přes veškerou snahu zůstat vzhůru mě asi pohltní tma.

„Ne, nesmí! Nepodlehnu.“

Temnota se za pár vteřin rozpouští. Znovu si uvědomuju, že jsem na nemocničním pokoji. Už ke mně běží sestra: „Chvála bohu. Bála jsem se, že zase omdlíte. Pohnete sebou a katastrofa bude na světě. Váš nos je na maděru. Už máte za sebou pět operací. Ubližujete si. Nesmíte si tam sahat.“

Vytřeštím oči. Nevěřím svým uším.

„Čím si tam jako nemám sahat? Snad rukama, když je nemám? Nebo nohama, které už taky nevlastním? Nebo si tam snad mrkám řasama? Co mi to tady říká za nesmysly? Možná si tam plivu,“ přemáhá mě ironie.

Zahltní mě vlna zmatků.

„Možná jsem v blázinci,“ napadá mě. „Všechno se mi zdá. Sestra si se mnou jen tak hraje. Chce zjistit moje reakce. Už nedám najevo vůbec nic. Neskočím jí na sladké řečičky. Jsem svobodný člověk. Nikdo si se mnou nebude hrát,“ pomyslím si vzpurně.

Uzavírám se do sebe.

Nereaguju.

„Ať si to vyhodnotí po svém. Stejně udělají, co budou chtít.“

Poslední myšlenka mi vyrazila dech.

Musím všechno promyslet.

„Hotovo,“ šveholí sestra. „Odpočňte si.“

„Konečně,“ vydechnu. Zavírám oči a usínám.

Bílá tma

Probouzím se do nového dne. Sestra roznáší teploměry.

Nemám ho kam dát. Chvilku ho podrží někde u mého čela. Kývne hlavou, něco zamumlá.

Znovu usínám.

„Někdo mě dusí! Nemohu dýchat. Svírá mé hrdlo stále pevněji. Už jenom chrčím. Nejde ani nadechnout, ani vydechnout. Bez kyslíku vydržím asi půl minuty. Párkrát jsme to na rybníku zkoušeli. Kluci vydrželi skoro minutu, ale já ne.“

Propadám se do tmy.

Najednou vidím ostré světlo.

Asi pomyslný tunel. Jakmile se dostanu ke světlu, moje duše odletí neznámo kam, budu mrtvá.

Přesto se vzpouzím. Moje touha po životě je velmi silná.

Cítím nepříjemné píchnutí.

Snažím se otevřít oči.

Spatřím velmi příjemnou ženu v bílém. „Anděl,“ zašeptám.

„Máte pravdu. Paní primářka Čápková je anděl. Právě vám zachránila život. Měla jste silný laryngospasmus, silné stažení krku včetně dýchacích cest. Stačilo málo a loučili jsme se s vámi.“

Vděčně zírám na anděla v bílém.

„Děkuji vám, paní primářko,“ snažím se šeptat.

„Nemáte zač,“ zasměje se krásně lékařka. „Pomoc nebyla složitá, jen trochu adrenalinu do žíly. Hlavně, že jsem byla po ruce, když jste mě potřebovala,“ pohladila mě jemně po tváři.

Pocítila jsem k ní takovou vděčnost, že bych pro ni třeba hned zemřela. „Jenže ona asi mou smrt nechce, když mě právě zachránila.“

„Už je to za námi,“ konejší mě.

„Moc vám děkuju, jste skvělá,“ šeptám oddaně.

„Nejlíp mi poděkujete, když se brzy uzdravíte. Už žádné komplikace, slibte mi to.“

„Slibuju,“ šeptám.

Všichni odcházejí a já sladce usínám.

Nepříjemný pocit mě vytrhne ze sladkých snů.

Cítím, že do mne někdo drncá. Vlastně do mé postele. Je to nepříjemné.

Otevřu oči.

Vidím muže v bílém. Šmidlá čímsi po podlaze.

„Promiňte, nechtěl jsem vás vzbudit. Moc se omlouvám.“

„Nevadí. Nic se neděje. Stejně za chvíli přijdou sestry. Budou stlát, nosit snídaně, nebo co. Prostě rušit,“ snažím se projevit pochození. Neslyším nic, než nepatrný šramot. „Moje hlasivky?“ napadá mě. „Pořád blbnou. Třeba se ještě vzpamatují.“

Vidím, že muž ještě něco říká.

„Cože?“ ptám se.

„Neviděl jsem vás v těch peřinách. Vůbec jsem si neuvědomil, že na téhle posteli taky někdo leží. Vypadáte jako mumie. Místo těla samý obvaz. Končetiny nejsou vidět. Hlava skoro taky ne,“ říká omluvně.

Zrovna přichází sestra: „Co s vámi? Jak vám naberu krev? Máte nějaké místečko bez obvazu? Co ruce?“ zašmátrá pod dekou.

„Vážně jsou trapní. Proč mě stále mučí?“

„Tak přeci,“ vykřikne vítězně. „Vidím ouško! Vezmeme si trošku krve z něho. A ještě nad ním vidím krásnou žílu. Nějak to spolu zvládneme,“ vrní spokojeně.

„Au,“ zařvu. „Jako když kopne kobyla!“ říkám si.

„Ale no tak!“ zvýší hlas sestra. „Uklidněte se. Nebo zničíte jedinou dostupnou žílu.“

Leknu se jejího velitelského hlasu. Ztichnu a strnu.

„No vidíte, že to jde,“ říká už zase medovým hlasem.

„Na med si musím dát pozor,“ zní ve mně všechny zvony světa.

„Ještě dlouho se neodvažuju pohnout.“

Snažím se usnout. Nejde to.

Najednou se z druhé strany mé postele vztyčí temný stín.

Pokouším se pohnout hlavou. Chci zjistit, o co jde.

Pozdě.

Celé se to na mne zřítilo.

Cítím velikou zátěž.

Nemohu se ani pohnout.

Volám o pomoc.

Hlasivky jen šramotí.

„Nikdo další na pokoji není? Zemřu tady o samotě? Cosi mě zavalilo. Nemohu dýchat. Bolí mě celé tělo. Už dlouho nevydržím,“ jedna zběsilá myšlenka stíhá druhou.

„Tohle je konec. Taková blbost. Proč zrovna takhle?“ nechápu.

Dochází mi kyslík.

Přestávám dýchat.

Ještě koutkem oka zahlédnu, že se pootevřely dveře.

Možná se mi to zdálo.

Nedýchám.

„Umírám,“ je moje poslední myšlenka.

Propadám se do tmy.

Probouzím se.

„Kde to jsem? V nebi?“

Vidím kolem sebe stát několik osob. Všichni mají kolem hlavy svatozář.

„Tak vzorný můj život nebyl. Asi nemám právo jít rovnou do nebe,“ napadá mě.

„Probouzí se. Musíte přidat!“ zavelí přísný hlas.

Během vteřiny se mi všechno rozplývá.

Vidím bílou tmou. „Zvláštní,“ pomyslí si.

„Je veselejší, zároveň však hrozivější, než černá.“

Mám smíšené pocity.

„Že by tohle bylo slavné světlo na konci tunelu? Světlo je všude. Asi i ve mně. Tunel nevidím.“

Ještě se naposledy vzepnu. Nechci se vzdát bez boje.

„Celý život s něčím bojuju. Se svou vrozenou chorobou. Oslabená imunita. Se školou. Se svou silnou sexualitou. V práci s kolegy, jsou příliš ambiciózní. Budou se asi radovat z mé nepodařené schůzky. Měl to být triumf. Už nebude. Který z těch dobráků si přisvojí moje výsledky?“

Vidím srážku.

Zmačkané plechy.

„Tohle je konec. Celý život mi přeběhl před očima. Umírám.“

Moje poslední myšlenka zaniká.

Upadám do bílé tmy.

Navždy.

Karel

V té době si vrátný v nemocnici postavil vodu na kafe.

„Jo, dobrý kafičko není nikdy špatný,“ brouká si pro sebe. Vezme hrníček, vyleští ho utěrkou, odměří do něj kávu.

„Miluju turka, ty uměliny se nedají pít,“ šeptá.

Zasedne za stůl, pozoruje pacienty, kteří chodí smutní do nemocnice.

„Někteří se zanedlouho vrací, mají štěstí a jdou domů. Některé návrat čeká za týden, nebo i později,“ filozofuje.

Najednou vyskočí: „Karle! Karlíčku, kde se tady bereš? Snad nemarodíš? Moc rád tě vidím,“ volá na muže, který se snaží nenápadně proběhnout kolem něho.

„No tak, zastav se na chvilku!“ vyběhne za ním.

„Vůbec vás neznám! Nevím, kdo jste a proč mě zdržujete.“

„Asi seš překvapenej, že mě tady vidíš. Nastoupil jsem teprve před pár dny. Moc si toho vážím, mám prima prácičku v teple, neprší na mne. Jsem moc rád, že tě potkávám. Musím s tebou mluvit.“

„Pane, určitě si mě s někým pletete!“

„Kdepak! Na ksichty mám pamatováka. Jsi to ty! Známe se přece ze střední! Pokud jde o mne, ani bych tě neupomínal, ale to víš, žen-

ský,“ krčí omluvně rameny. „Manželka chce, abych se s tebou domluvil...“

Muž se váhavě zastavuje.

Oba spolu prohodí pár slov.

Pak muž peláší dál.

„Karel koukal, jako kdyby mě viděl poprvé. Doufám, že není marod,“ říká si, když sedá za stůl ve vrátnici. „Co jsem to vlastně chtěl?“ marně vzpomíná.

Pak zavadí jeho pohled o hrníček na kávu: „No, dal bych si kafičko, už jsem dlouho neměl. A hele, voda je horká! Asi jsem ji dal vařit. Karel mě úplně zpitoměl,“ bručí naoko našťvaně.

Při prvních doušcích na rozladění zapomíná.

„Není nad dobrý kafičko, to je slast, že bych za ni snad dal i život.“

Deprese

Už zase mi něco drncá do postele. Nebo spíš někdo. Nechte mě být. Vykašlete se na mne. Chci už mít klid.

„Promiňte, nevšiml jsem si. Není vás v té posteli vůbec vidět,“ říká příjemný mužský hlas.

„Opakuješ se, frajere,“ myslím si ironicky.

„Máte krásné oči,“ usmívá se.

„Vážně? Děkuju.“

„Kdy vás pustí domů?!“

„Ještě nevím. Brzy to asi nebude.“

„To víte, doktoři. Radši dál od nich. Já tady uklidím a hned zmizím. Než si vzpomenou, že jsem bledej nebo něco podobného.“

„Máte pravdu. Mučí člověka, dokud se jeden nechá. Asi podepíšu reverz.“

„Pokud se o vás má kdo starat, máte naději, že vás pustí do domácí péče.“

„Myslíte? Zeptám se doktora.“

„Ale musíte mít někoho doma.“

„Jo, to bude horší.“

Významně se na mne podíval.